

Arrest

nr. 141 249 van 18 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in Prishtina en bezit de Kosovaarse nationaliteit.

Uit de door u voorgelegde documenten blijkt tevens dat u de Servische nationaliteit heeft. U bent Roma van origine.

In 1999, toen u drie of vier jaar oud was, ontvluchtte u samen met uw ouders N. en H.B. (O.V. X) en uw broer E.B. (O.V. X) de oorlog in Kosovo.

Jullie begaven zich rechtstreeks naar Duitsland.

In 2005 kwam u samen met uw familie naar België. U was toen nog minderjarig.

Uw ouders dienden op 12 oktober 2005 een eerste asielaanvraag in België in.

Deze werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij geen gevolg gaven aan de oproeping.

Op 26 februari 2007 dienden zij een tweede asielaanvraag in.

Deze werd geweigerd door het Commissariaat-generaal omdat er geen geloof gehecht werd aan hun beweerd verblijf van vier of vijf jaar in Montenegro voor hun eerste asielaanvraag in België, noch aan hun beweerd verblijf in Montenegro in de periode tussen hun eerste en tweede asielaanvraag.

Op 24 juli 2008 dienden zij een derde asielaanvraag in.

Opnieuw volgde een weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal omdat er geen geloof kon gehecht worden aan hun beweerde terugkeer naar Servië.

In mei 2014 vertrok u met uw familie naar Duitsland.

U diende er voor de eerste keer als volwassene zelf ook een asielaanvraag in. U werd echter doorverwezen naar België.

Op 14 oktober 2014 diende u hier een eerste asielaanvraag in.

U verklaarde niet te willen terugkeren naar Kosovo omdat u vreest dat u en uw familieleden door Albanen zullen vermoord worden. Uw vader heeft immers in een ziekenhuis voor Serviërs gewerkt.

U wenst samen met uw ouders en uw broers in België te blijven.

U bent hier al vele jaren. U spreekt de taal en kent de cultuur. U zou graag uw studies afmaken. Kosovo interesseert u niet en in Servië heeft u niets.

U bent in het bezit van het verlopen Joegoslavisch paspoort van uw moeder waarin u bent bijgeschreven als minderjarige; uw Servische geboorteakte en nationaliteitsbewijs, beide uitgereikt te Nis op 11 september 2014. Verder legde u nog enkele Belgische schoolattesten neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In geval van terugkeer naar Kosovo vreest u gedood te worden door Albanen omwille van uw Roma-origine en omdat uw vader voor Serviërs heeft gewerkt (CGVS, blz. 8).

Vooreerst is dergelijke vrees niet gestoeld op enig actueel objectief gegeven.

Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn.

De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven.

In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was.

De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid.

In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo.

Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Geconfronteerd met deze gewijzigde situatie kwam u niet verder dan de blote bewering dat de doorgevoerde wijzigingen geen betrekking hebben op Roma (CGVS, p.8).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld.

Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie.

EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2014 op afdoende wijze actie onderneemt.

Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden.

Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht.

Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo.

De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

Uit informatie blijkt tevens dat de in Kosovo aanwezige nationale en internationale veiligheidsdiensten zowel bereid als in staat zijn om personen die worden beschuldigd van collaboratie met de Serviërs te beschermen.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Verder dient gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal die aantoont dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.

Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder kan erop gewezen worden dat u – in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS, blz. 3, 7) – wel degelijk, naast het Kosovaarse, over het Servische staatsburgerschap beschikt.

Dit blijkt immers uit het door u neergelegde Servische nationaliteitsattest.

Gevraagd naar uw vrees in geval van terugkeer naar Servië verklaarde u enkel dat u daar nooit geweest bent en dat u niet naar Servië wil terugkeren omdat u daar niets of niemand heeft (CGVS, blz. 8).

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden.

De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

Uit dezelfde informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven.

Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht.

De Servische overheid wordt ook bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen. Indien men evenwel meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag van politieagenten - dat niet zonder meer wordt gedoogd - aan te klagen bij hogere autoriteiten.

De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Dit blijkt onder andere uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Volledigheidshalve kan nog gewezen worden op de actuele situatie van de Roma in Servië.

Roma in Servië hebben vaak te kampen met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol).

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging.

Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd.

De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaaleconomische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.

Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het feit dat u in België geïntegreerd bent (u bent hier opgegroeid, spreekt de taal en liep school) dient opgemerkt te worden dat uw verblijfssituatie in België niet meespeelt in de beoordeling van een asielaanvraag.

Indien u op basis hiervan verblijfsdocumenten wenst te bekomen, kan u bij de burgemeester van de gemeente waar u verblijft, een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet indienen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten bevestigen louter uw identiteit, Servisch staatsburgerschap en uw oorspronkelijke herkomst uit Kosovo. Deze worden niet betwist. Uw scholing in België staat evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift van 24 november 2014 dat zij tegen de weigeringsbeslissing lastens haar op 6 november 2014 door de commissaris-generaal genomen, dezelfde middelen aanvoert (zie p. 3) “als de middelen aangehaald in het verzoekschrift van haar vader, de heer B.N.”, met name de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de schending van de artikelen van de artikelen 48/3, 48/4 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) van 15 december 1980 en de schending van zorgvuldigheidsplicht *iuncto* de motiveringsplicht.

Zij haalt volgende tekst aan:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van zijn tweede asielaanvraag.

Verzoeker heeft, doorheen zijn verschillende asielaanvragen in België, steeds benadrukt en staande gehouden dat hij problemen heeft in Kosovo, omwille van zijn samenwerking met de Serviërs. Feitelijk wordt hij door de Albanen in Kosovo (die ongeveer 70 % uitmaken van de bevolking) als een verrader aanzien.

Daarenboven dient benadrukt te worden dat verzoekers origine – hij is Rom – sowieso achtergesteld is en neergekeken wordt in Kosovo.

Eerstens dient gesteld dat verwerende partij beide zaken wil scheiden: verzoekers verleden (het feit dat hij gewerkt heeft voor de Serviërs) en verzoekers sociale afkomst: uiteraard kan dat niet apart beoordeeld worden: verzoeker is één persoon, en draagt zijn verleden en sociale afkomst in zich.

Daarnaast dient gesteld dat uit de informatie waar verwerende partij mee uitpakt over verzoekers land van herkomst, Kosovo, in de bestreden beslissing zelf veel algemener is (en dus minder correct) dan de informatie van verwerende partij in bijlage bij de beslissing.

Zo kan erop gewezen worden dat volgens het Organisation suisse d' aide aux réfugiés (OSAR) en het European Roma Rights Centre (ERRC) veiligheidsincidenten waarvan de Roma het slachtoffer zijn geworden niet dezelfde aandacht krijgen als andere incidenten: dit wordt gemeld in de informatie in bijlage, maar dit wordt niet gemeld in de beslissing van het CGVS, waardoor het CGVS een verkeerd beeld over de bestaande situatie wil schetsen.

Voor wat betreft de bewijslast, kan moeilijk verwacht worden van de asielzoeker dat hij alle elementen die hij aanhaalt bewijst.

Hij heeft evenwel geprobeerd via een attest, opgesteld door een ambtenaar van Kosovo-Polje dd. 15.08.2008, waaruit blijkt dat hij en zijn familie behoren tot de Roma-gemeenschap; dat hij samen met zijn familie hun huis in Prishtina verlieten op 20 juli 1999 en naar Kosovo-Polje vertrokken omdat zij mishandeld werden door onbekenden, problemen hadden met hun burens en hun huis werd vernield. In het attest staat ook vermeld dat zijn problemen met burens en onbekende personen veroorzaakt werden door zijn samenwerking met de Serviërs.

Verzoeker wenst daarnaast te benadrukken dat hij geenszins de Servische nationaliteit bezit. En zelfs als hij wel de Servische nationaliteit zou bezitten, quod non, dan nog dient benadrukt te worden dat het standpunt van het CGVS over de veiligheidstoestand in Servië, dat een kopie is van deze in Kosovo, geenszins kan aanvaard worden.

Puur exemplatief verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, n° 78 442 van 29 maart 2012, waarin de hierin betrokkenen (een koppel Rom asielzoekers van Servië) omwille van hun Rom origine erkend werden als vluchteling."

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en van de vluchtelingenstatus te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde haar dossier voor verder onderzoek terug naar de commissaris-generaal te verzenden.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift verwezen wordt naar de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van de tweede asielaanvraag van de vader van verzoekster.

Noch voormelde beslissing, noch voormeld verzoekschrift werden bijgevoegd zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze stukken.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster de schending van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, de schending van artikel 3 van het EVRM, de schending van de artikelen van de artikelen 48/3, 48/4 en 51/8 van de vreemdelingenwet, de schending van zorgvuldigheidsplicht *iuncto* de motiveringsplicht aanvoert, doch in de haar verzoekschrift aangehaalde tekst niet expliciteert hoe de bestreden beslissing deze bepalingen schendt.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die

rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

2.2.4. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE